

den nye Konkurs, idet der nemlig under den nye Konkursordning vil være Afgang for Kreditorerne til at melde sig lige til Voets Slutning, ligesom ogsaa Fordringerne ikke udslettes ved forsamlet Anmeldelse, men kunne gøres gjældende mod Fallenten senere, dersom han maatte komme til Midler. Endelig er der ogsaa et andet Punkt, hvor der er Forskjel mellem den gamle og den nye Konkurs. Det er nemlig i Henseende til den videre Afgang til at omstøde Retshandeler, som ere passerede i den sidste Tid før Konkursen, og hvis Bestaaen er til Forurettelse for Kreditorerne. Den gamle Konkurs yder kun i meget ringe Omfang den Afgang til at omstøde Retshandeler, der ere passerede før Konkursen, og hvis Bestaaen er til Forurettelse for Kreditorerne; men det er netop et af Formaalene med den nye Lov at give en saa vid Afgang til at omstøde saadanne Retshandeler, som Hensynet til Andres Ret tillader. Der bliver altsaa et stort Omraade tilbage, paa hvilket de gamle Konkursregler i det Væsentlige komme til Anvendelse. Forsaavidt nu Noget maatte mene, at der heri indeholdes en Forurettelse mod Kreditorerne, saa vil denne Indvending afvæbnes derved, at Loven indeholder en Paragraf, hvorefter det staar i enhver Kreditors Magt at forvandle Behandlingen til Konkursbehandling efter den nye Lov, naar han blot med Sikkerhed kan paastaa, at Voet er insolvent. Det er en Regel, som indeholdes i § 144, ifølge hvilken enhver Kreditor, som vil det, kan bringe det dertil, at Voet bliver behandlet paa den nye Maade, bringe det dertil, at Kreditorerne faae den afgjørende Magt over Voets Administration, og til, at Afkræftelsesreglerne kunne bringes til Anvendelse paa de Retshandeler, som maatte være indgaaede i den sidste Tid før Konkursen til Skade for Kreditorerne. — Med Hensyn til den nye Konkurs, hvis Omfang altsaa bliver alle Fallitboer og de andre Boer, navnlig insolvente Dødsboer, som af Kreditorerne begjæres behandlede paa den nye Maade, vil jeg fremdeles henlede Thingets Opmærksomhed paa en Omstændighed, som er af stor praktisk Vigtighed, men, som ifølge Sagens Bestaafenhed ikke træder stærkt frem ved første Blik. Det er den Omstæn-

dighed, at Lovforslaget kjender baade en fuldstændigere Behandling efter den nye Konkurslovs Regler og en mindre fuldstændig Behandling efter disse Regler. Det er jo nemlig en nærliggende Indvending, at den fuldstændige Konkursbehandling med Kurator og Kreditorudvalg, med muligen ikke sjældne Sammenkaldelser af Skiftesamlinger osv., er noget omstændeligt og i flere Tilfælde noget befoftelig, altsaa, at dens umodificerede Anvendelse paa smaa Boer let vil føre til uforholdne Omkostninger og uforholdent Omkost. Derfor kjender den nye Konkurs en dobbelt Form, baade en fuldstændig og en mindre fuldstændig, idet nemlig § 58 bestemmer, at, naar Skyldneren ikke ved Konkursens Begyndelse eller i Løbet af et Aar forinden har været Handlende, eller naar Skifteretten antager, at saerlige Stedforhold ere til Hinder for Anvendelsen af den omstændeligere Fremgangsmaade, som Lovens foreskriver, eller at Voets Tilstand gjør en saadan Fremgangsmaade uforholden, — hvilket Sidste navnlig vil være Tilfældet, naar Voets Masse er ringe, og Kreditorernes Antal er lille —, saa kan det undlades at bestikke en midlertidig Bestyrer, og saa kunne Kreditorerne senere vedtage, at der ikke skal bestikkes Kurator eller Kreditorudvalg, og de Pligter, som ellers paahvilede Kurator, skulle under disse Omstændigheder paahvile Skifteforvalteren. Derved tilveiebringes til Fordel for smaa Boer, som jo i Almindelighed ere lidet indviklede, og som ikke taale store Omkostninger, en stor Simplifikation af den hele Behandlingsmaade; men Opmærksomheden maa dog vel rettes paa, at selve den Konkursbehandling, der saaledes indtræder, er en Behandling efter den nye Lov; skjøndt den udvortes betragtet kommer til at ligne den gamle Konkursbehandling dert, at Skifteforvalteren udvortes fremtræder som den, der styrer det Hele, saa er den dog i sit Princip væsentlig forskjellig derfra, idet nemlig Skifteretten kun optræder som fungerende i Kurators Sted, og den Grundsaetning altsaa ikke brydes, at Kreditorerne have den fulde Raadighed over Voet, og at navnlig Skiftesamlingens Pluralitet, saaledes som den maa bestemmes efter § 64, i Reglen har den øverste